

Csukás István

TÜKÖR- BOHÓCOK

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

Csukás István

TÜKÖR- BOHÓCOK

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

Szülinap

Élt Budapesten egy rossz tündér, úgy hívták, hogy Vanda. Egy kis szobában édegélt, a szoba tele volt porral, a sarkokban pókhálók lógtak, vagyis nagy rendetlenség volt, ami nem is csoda, mert Vanda nem szeretett takarítani. Meg nem szeretett mosakodni, meg fésülni, meg ilyesmiket csinálni. Hogy mit szeretett? Hát rosszalkodni! Azért volt rossz tündér. Rosszalkodni nagyon szeretett, ebben verhetetlen volt, úgy értem, hogy nem volt párja a világon. Éppen ezért elég magányos volt, mert mindenki elkerülte, de ezzel sem törődött, egyedül is nagyokat lehet rosszalkodni.

De ma mégis magányosnak érezte magát, s ettől nagyon rossz kedve lett. Mikor felébredt, még nem volt rosszkedve. Izgatottan gondolt rá, hogy milyen nap is van. Különleges nap! Ma van a szülinapja! Hohó! Ezt meg kell ünnepelni. De előbb fel kell öltözni, ahogy az alkalomhoz illik.

A nagy szekrénybe bújva keresgélt és kotorászott. Egy öreg bakancs akadt a kezébe, megnézte, és dühösen hátradobta.

– Ez nem jó! Vacak bakancs! – morogta.

Majd egy papucs akadt a kezébe.

– Vacak papucs! Ez se jó! – s a papucsot is a háta mögé dobta.

Majd kibújt kócosan és porosan a szekrényből, kezében egy fél pár kalucsnit tartott. Herregett és berregett mérgesen.

– Hrr! Brr! A nyavalya törje ki, hol a párja?

S a fél pár kalucsnit a falhoz vágta.

Majd a lábára pillantott.

– Ja? A lábamon van.

Leült a hokedlire, s rázta a fejét nagy dühösen.

– Mindjárt leesek a hokedliről! Brr! Menj te is a másik után!

– s levette a lábáról a fél kalucsnit, s azt is a falhoz vágta.

Szegény kalucsni nagyot nyekkent.

– Hű, de rossz kedvem van! Mitől legyen jókedvem?

Körülnézett a poros, pókhálós szobában, de ettől se lett jobb kedve. Belenézett a falon lógó nagy tükörbe.

- Ha a tükörbe nézek, talán jobb kedvem lesz.
Felállt, s belepislogott a homályos tükörbe. De nem lett jobb kedve.
- Nem látok, nem látok! Vacak villanykörte! Vacak tükör! Vacak, vacak, vacak! Homályos!
- Megtörölte a könyökével a tükröt.
- Most meg a könyököm homályos. Nem baj. A könyökömben nem szoktam nézegetni magamat.
- Újra belenézett a tükörbe, fintorgott, pofákat vágott, a nyelvét is kiöltötte.
- Ni, egy majompofa! Brr! Ronda majompofa!
- Nagyot sóhajtott, a tükör megint homályos lett.
- Szép akarok lenni! Szép, szép, szép! Ma van a születésnapom!

A falinaptárhoz
ment, s dühösen
nézte.

– Fekete betűk!

Hrr! Mért nem
piros betűs? Mért
nem ünnepnap?

Vacak naptár!

Otthagyta a naptárt,

s folytatta az öltözködést.

Benyúlt a szekrénybe, kirángatott
egy mellényt, s a tükör előtt felvette.

A mellény lógott rajta, az egyik fele
lejjebb volt, a másik meg feljebb. Vanda
dühösen morgott.

– Ronda, ronda, ronda! Le vele!

Lecibálta a mellényt, a sarokba dobta.

– Ma gyönyörű akarok lenni! Mint egy rózsabimbó!

A szekrényben kotorászott, s előszedett egy nagy, nyári kalapot.

A tükör elé állt, s feltette a kalapot a fejére.

– Szép vagy, Vanda! Nem vagy randa! – suttogta reménykedve.

De a kalap kajla volt, elől lelógott a karimája, hátul meg felhajlott.

Mérgesen lekapta a fejről s a földhöz vágta.

– Ez nem rózsabimbó! Ez tökvirág! Le vele! Fúj! Száradj el!

Kimerülten leroskadtt a hokedlira. Kinyújtotta az egyik lábát, forgatta,
nézegette.

– Milyen a lábam? Hááát...

Majd a másikat is kinyújtotta, forgatta, nézegette.

– És a másik? Hááát...

Vastag, piszkos zokni lógott mind a két lábán.

– Ez a ronda zokni! – morogta. – Le vele! Randa, randa, randa!

Leráncigálta a zoknit a lábáról, és a sarokba dobta.

– De mit vegyek fel? Mezítláb mégse járhatok a születésnapomon.

Megint a szekrényhez ment, s turkált a félhomályban. Egy pár nagy
vadászcsizma akadt a kezébe. Vigyorogva nézte, s csodálkozva motyogott.

– Egy vadászcsizma! Hogy került ez ide? Valaki a szekrényemben
vadászott? Höhöhő! – röhögött döcögve. – Na, mindegy. Felhúszom.

Leült a hokedlira. Felhúzta előbb az egyiket, majd a másikat. Felállva nézegette.

– A legújabb divat. Igaz, hogy a fenekemig ér. Höhöhő! Igaz, hogy lötyög is. De legalább nem szorít.

Lépett egypárat, s figyelte a vadászcsizmát a tükörben.

– Na, milyen? Szép, mi? Meg jó hosszú. Legalább eltakarja a lábam.

Szélesen vigyorogva mondta a tükörnek:

– Ebben szoktak vadkacsára vadászni. Háp-háp! – hápogott, mint egy megkerült vadkacsa.

– Meg oroszlánra! Bööö!

Bőgött, mint egy oroszlán.

– Meg csikóhalra! Nyihahaha!

Nyerített, mint egy csikó, majd tátogott némán, mint egy hal.

Mikor megunta a hápogást, meg a bömbölést, meg a nyerítést, keservesen felsóhajtott.

– De én balettcipőt szeretnék! Egy gyönyörű balettcsikát! Nem ezt a ronda nagy vadászcsizmát. Hrr! Brr! – herregett, meg berregett mérgesen.

Nem is nézett többet a vadászcsizmára. A haját vette szemügyre, közel hajolva a tükörhöz.

– Milyen a frizurám? He?

Hát, a frizurája olyan volt, mint egy túskebokor. Meg borzas, zsíros, csimbókos.

– Fúj! Randa, randa, randa! Meg kéne fésűlni. Talán az segít.

A szekrényhez ment, s elővett egy nagy fésűt, s a tükör előtt fésűlte a haját.

– Itt elválasztom. Itt hátrafésülöm.

Most az egészet előre.

A fésű beleakadt a gubancos hajba. Vanda rángatta, cibálta, de a fésű nem jött ki.

– Jaj! Beleakadt a fésű! Nem jön ki, nem jön ki, nem jön ki!

Felvihogott, s a tükörben nézte a hajából kiálló fésűt.

– Gyökeret eresztett a fésű a hajamban! Höhöhő!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nagyot sóhajtva hátat fordított a tükörnek, elment minden jókedve, elkeseredve letottyant a hokedlira.

– Hogy nézek ki! Mint egy madárijesztő!

S bőgni kezdett, hullt a könnye, mint a záporoső.

– Randa vagyok! Randa, randa, randa!

Megtörölte a szemét, s így vigasztalta magát két szipogás között:

– Ne bőgj, Vanda! Úgyse jön ide senki. Brühühühü!

Megint eltört a mécses, sírt keservesen.

Sírás közben mérgesen toppantott a lábával.

– Ne is jöjjön! Senki... senki... senki...

Hát, ahogy ott szipogott, meg duzzogott, valami megütötte a fülét, mintha valaki kopogott volna: kopp, kopp, kopp!

Vanda abbahagyta a szipogást, fülelt.

– Kopogtak? – majd legyintett. – Á, csak a fülem csengett.

Ám újra felhangzott a kopogás, finoman kopogott valaki: kopp, kopp, kopp.

Vanda hallgatózott.

– Megint kopogtak? Vagy megint a fülem csengett?

Felkiáltott az ajtóhoz rohanva.

– Bújj be!

Kinyitotta az ajtót s kinézett.

– Senki! Nincs itt senki! Nem kopogtak. A fülem csengett.

Mérgesen visszaült a hokedlira, háttal a nagy tükörnek.

S ekkor újra felhangzott a kopogás: kopp, kopp, kopp!

Vanda foghegyről szólta bele a levegőbe.

– Bújj be! Vagy ne kopogj! Most már azért se állok fel! Ha be akarsz jönni, gyere be! Tessék! Szabad!

